

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA DUMINICA
A 10-A DIN POST**

Căci Dumnezeu, când a dat făgăduință lui Avraam, de vreme ce n-avea pe nimeni mai mare, pe care să Se jure, S-a jurat pe Sine însuși,

Zicând: "Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți".

Și așa, având Avraam îndelungă-răbdare, a dobândit făgăduința.

Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare și jurământul e la ei o cheazășie și sfârșitul oricărei neînțelegeri.

În aceasta, Dumnezeu voind să arate și mai mult, moștenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărârii Sale, a pus la mijloc jurământul:

Ca prin două fapte nestrămutate - făgăduința și jurământul - în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem îndemn puternic ca să fim nădejdea pusă înainte,

Pe care o avem ca o ancoră a sufletului, neclintită și tare, intrând dincolo de catapeteasmă,

Unde Iisus a intrat pentru noi ca înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii!

Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.

Încercând ce este bineplăcut Domnului.

Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grai.

Iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină,

Căci tot ceea ce este descoperit, lumină este. Pentru aceea zice: "Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos".

Deci luați seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți,

Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.

Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului.

Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul.

Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului, în inimile voastre,

(Evrei 6, 13- 20, Efeseni 5, 8-19)

**EVANGHELIA LA DUMINICA A 10-A DIN
POST**

Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut.

Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scârșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut.

Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine.

Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând.

Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie.

Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi.

Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede.

Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.

Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el!

Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.

Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.

Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?

El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.

Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva.

Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia.

Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.

Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El.

Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi. (Marcu 9, 17-32, Matei 4, 25, 5, 1-12)

Ofrandele și făgăduințele

În calitate de credincioși trebuie să înțelegem că nu putem obține iertare sau mântuire oferind jertfe unui sfânt dacă nu trăim după poruncile Domnului.

Făgăduințele făcute înaintea Domnului, a Maicii Domnului sau către ceilalți sfinți, sunt des întâlnite în viața oricărui creștin, fiind considerate o expresie a cererilor, a prețuirii, sau a mulțumirii. Credincioșii fac adesea făgăduințe cum ar fi atunci când punem unui copil numele sfântului ce ne-a ajutat, când postim o perioadă de timp sau pun lucruri, bijuterii sau chiar bani pe icoana Maicii Domnului sau a altor sfinți, dorind astfel să își exprime mulțumirea, să îi îmbuneze sau în alte cazuri să îi constrângă pentru a le asculta rugăciunea.

Ofrandele reprezintă un obicei al credincioșilor din întreaga lume, datând din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Este ca și cum am oferi cuiva un dar pentru că ne-a ajutat mult. Grecii obișnuiau să ofere zeilor jertfe care variau de la lucruri mai puțin costisitoare, precum animalele, și obiecte de mare preț precum aurul sau fildeșul. În Bătălia de la Maraton, atenienii au făcut o promisiune/legământ zeiței Artemis că vor sacrifica un număr de capre egal cu cel al adversarilor uciși. Dar, din cauza faptului că omorâseră atât de mulți adversari încât nu puteau să-și țină promisiunea, au schimbat numărul la 500 de capre. Obiceiul ofrandelor ca dar făcut unui zeu este întâlnit și în perioada romană. Jertfele atât materiale cât și spirituale sunt menționate în Vechiul Testament. Când Iacob a fugit din Mesopotamia a promis Domnului că va înființa un lăcaș sfânt de rugăciune. Ana de asemenea a promis că îl va îndruma pe copilul său, dacă va putea avea unul, în slujba Domnului. Tot ceea ce se promite de obicei de către credincioși și este oferit în scopuri sfinte se numește închinare ceea ce înseamnă să încredințezi, sau să aduci o ofrandă. De obicei acestea sunt făcute ca mulțumire sau promisiune. Adică, un credincios roagă un sfânt să îi îndeplinească o dorință,

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

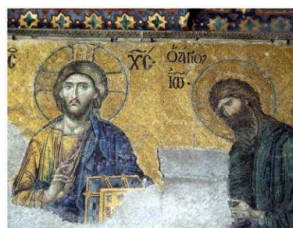
oferindu-i în schimb un obiect. Din păcate, darurile în sensul lor cel mai profund, sunt văzute de către credincioșii care nu sunt foarte bine instruiți doar ca o simplă tranzacție între ei și un sfânt, un simplu târg.

Creștinismul fiind o religie prin excelență a sufletului și a libertății nu insistă pe jertfe, mai ales pe cele de ordin material. Dar cele de ordin spiritual sunt acceptate. Ce vreau să spun prin asta? În calitate de credincioși trebuie să înțelegem că nu putem obține iertare sau mântuire oferind jertfe unui sfânt dacă nu trăim după poruncile Domnului. În acesta caz, jertfa ar fi inutilă: „Milă voiesc iar nu jertfă” (Mt. 12, 7) Însă această problemă este adesea înțeleasă greșit de către credincioși, urmată de interpretări eronate care ne abat de la înțelegerea corectă a darurilor oferite ca ofrande, și în loc să fie benefice, fac rău celor care le folosesc. Unii cred că Dumnezeu sau sfinții ne vor ajuta doar pentru că le promitem ceva în schimb. Astfel atunci când cineva suferă sau se află în pericol este sfătuit astfel: Fă o promisiune Maicii Domnului sau sfântului cutare... Ceea ce este greșit. Sfinții nu au nevoie de bunurile noastre materiale, nici să le promitem ceva material dacă ne ascultă rugăciunea. „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7, 7-8). Credință puternică, inima curată, și viața după învățăturile creștine sunt suficiente pentru a putea cere ceva lui Dumnezeu care să fie folositor sufletului.

Alții consideră că ofrandele făcute îi vor transforma pe sfinți în protectorii lor, și îi vor ajuta chiar și atunci când comit fapte rele. Cazul faimosului hoț Vernardos, care înainte de a jefui o bancă, a călătorit până la Eghina la Sfântul Nectarie căruia i-a făcut o promisiune pentru a-i asigura succesul. Un alt hoț și-a ascuns banii furați într-o capelă închinată Sfântului Ioan și i-a promis că va ajuta la renovarea capelei dacă nu va fi arestat. Toate aceste fapte merg împotriva învățăturilor creștine. De obicei, majoritatea promisiunilor se fac în felul următor: Sfântă Parascheva, fă-mă bine și îți voi oferi o candelă de aur. Sau Doamne, ajută-mă la examene și îți voi dăruia... Acestea sunt mai mult niște târguieli cu Dumnezeu, de parcă am putea noi face asta. Practic, îi spunem: Dă-mi iar eu îți voi da în schimb. Așa nu facem decât să îl înjosim pe Dumnezeu și pe noi ca oameni. Și nu în ultimul rând dezvăluie o lipsă a credinței. Ce-ar fi să promitem că vom renunța la un păcat sau la o patimă, că ne vom ruga mai mult, că vom fi mai buni: Că așa și în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință (Lc. 15, 7). Vedem că credința noastră trebuie să fie în lucrurile duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, și nu în cele materiale.

Cea mai semnificativă ofrandă în ortodoxie este jertfirea noastră pentru Hristos și pentru aproapele, adică atunci când urmăm căile Sale, așa cum ne-a învățat, când nu ne lăsăm înrobiți de patimile noastre și când ajungem la stadiul să ne punem sufletul pentru prietenii noștri (In 15, 13). Acesta este cel mai mare dar pe care îl putem face Domnului, Maicii Domnului și tuturor sfinților dacă vrem să ne câștigăm ajutorul lor, mântuirea și iertarea păcatelor. Tocmai de aceea trebuie să ne gândim bine când facem astfel de făgăduințe și ofrande. Jertfele trebuie să fie în primul rând de ordin duhovnicesc și apoi de ordin material, drept mulțumire. Să ajute la sfințirea sufletului și a vieților noastre. Pentru că Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr. Sfântul Ioan Gură de Aur spune în modul său caracteristic: Biserica nu este o topitorie de bani, nici un atelier de arginți, ci un cor de îngeri. De asta ni se cer fapte ce țin de suflet, căci de fapt Domnul acceptă aceste vase de aur de dragul sufletului... Căci Dumnezeu nu are nevoie de vase de aur ci de suflete de aur (Omilia 50 la Matei). (www.doxologia.ro)

De ce nu avem realizări în viața duhovnicească?

Nu cred că e cineva dintre noi, cei care suntem în Biserică, să nu fi citit măcar câte ceva din Sfânta Scriptură, din Viețile Sfinților, din Pateric. Cu toții am rămas impresionați de viața mucenicilor, de felul cum rezistau chinurilor, de puterea și credința cu care se rugau lui Dumnezeu, de minunile lor. Cu toții am fost fascinați de viața pustnicilor, de nevoințele lor, de sfaturile și de faptele lor.

Și eu, acum câțiva ani când L-am cunoscut pe Dumnezeu, aș fi vrut să trăiesc ca pe vremea Sfântului Antonie cel Mare, să stau singur într-o peșteră și să mă rog ore în șir, să stau cu urșii și lupii. Aș fi vrut să-mi apară Dumnezeu sau Maica Domnului în vis și să vorbească cu mine, sau măcar îngerii, sau cel puțin să am un semn de la El. Îmi doream și eu să postesc aspru, fără să mănânc nimic, să fac sute de mătâni, să citesc ore în șir din Sfânta Scriptură, să știu psaltirea pe de rost, să săvârșesc sfânta liturghie în pădure cu păsărelele. Aș fi vrut și eu să ajung monah, să mă duc la Muntele Athos, mi-ar fi plăcut să mă lepăd de toate cele lumești și să fiu cât mai aproape de Dumnezeu. Aș fi vrut și eu să dobândesc rugăciunea neîncetată, și inima mea să se roage chiar și când dorm lui Dumnezeu. Aș fi vrut să zic

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

și eu oriunde aș fi și orice aș face, și-n orice secundă: "Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluește-mă pe mine păcătosul". Aș fi vrut și eu să fiu ca unul dintre sfinți. Am încercat să fac tot ce-mi doream dar nu am reușit prea multe. Nu am renunțat, am insistat, dar totuși nu ajungeam nici pe departe la măsura sfinților. Au trecut mai mulți ani de atunci în care mi-a arătat Dumnezeu că lucrurile nu sunt chiar așa cum le vedeam eu. Eu căutam performanța de dragul performanței, sfințenia de dragul sfințeniei. Eu vroiam să fiu sfânt și să am puterea de a face faptele lor dar eram plin de păcate. Ziceam mereu rugăciunea lui Iisus, sau cel puțin încercam s-o zic mereu, mă rugam seara, dimineața, mergem la slujbe, posteam, citeam cărți duhovnicești, mă feream de locurile care-mi distrăgeau atenția de la Dumnezeu, dar totuși parcă nu înaintam prea mult. De ce? Ce aș fi putut face mai mult decât atât? Într-adevăr dorința mea era bună, vroiam să fiu și eu ca sfinții, dar eu nu înțelegeam ce este sfințenia.

Sfințenia nu este o performanță duhovnicească ! Sfânt nu este acela care reușește să fie mai disciplinat sufletește și să îndeplinească o pravilă de rugăciune cât mai mare. Nu, nici pe departe. Cel care este sfânt nu știe asta, dar simte harul lui Dumnezeu în el și prin acest Har, prin Duhul Sfânt, are putere să se roage, să facă mătâanii, să contemple creația. Dar cui îi oferă Dumnezeu acest har? Dumnezeu nu ne va oferi niciodată performanțe duhovnicești atât timp cât nu-i iubim pe oamenii de lângă noi. N-o să avem niciodată rugăciune curată și pace în suflet așa cum o aveau sfinții atât timp cât noi avem atâtea păcate în suflet. Luptă duhovnicească de a scăpa de patimile din noi (despre care citim în cărțile duhovnicești) nu este o luptă pentru a ajunge să fii perfect, pentru a te disciplina ci este o luptă împotriva răului din mine care-l afectează și pe aproapele meu. Eu lupt să scap de mândrie, de lăcomia pântecelei, de nerăbdare, de vorbe urâte, și de multe altele, pentru că prin ele eu îmi rănesc familia, prietenii, cunoscuții și pe toți cu care interacționez direct sau indirect. Să nu așteptați performanțe duhovnicești la rugăciune atât timp cât încă nu faceți nimic pentru a vă schimba. Dumnezeu nu ne va da har cât timp noi suntem egoiști și nu facem nimic pentru a ne deschide față de aproapele nostru. Sfinții din pustie primeau har nu pentru că au părăsit lumea și datorita nevoițelor trupești ci pentru că ei se rugau pentru lume. Ei au părăsit lumea, dar în pustie erau mai aproape de lume decât înainte. Hristos Domnul le dăruia har pentru că lor li se rupea inima când vedeau cât rău este în lume, și din acest motiv cereau prin rugăciune îndurare și ajutor. Rugăciunea era fapta lor de iubire față de oameni.

Nu vă izolați de familie și de prieteni doar pentru a atinge sfințenia, ci dimpotrivă încercați să fiți sfinți trăind printre ei. A fi sfânt înseamnă să-L iubești pe Domnul

Dumnezeu din toata inima ta și din tot cugetul tău iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.

Ne întrebăm adesea de ce nu ne mai rugăm ca înainte, de ce nu ne mai bucurăm de slujbe așa cum o făceam mai de mult, de ce nu mai avem așa de mult dor de a citi cuvintele dumnezeiești, de ce? Pentru că nu facem nimic ca să ne schimbăm. Când o să păcătuim mai puțin, când o să arătăm mai multă iubire față de oameni, când o să renunțăm la noi mai mult, atunci fără întârziere vom simți harul lui Dumnezeu în suflet. Când îl iubim pe cel de lângă noi îl iubim pe Hristos, iar dacă-L iubim pe Hristos și El își arată marea Sa iubire față de noi dăruindu-ne har și bucurie. Deci sfințenia sau harul lui Dumnezeu din oameni nu este "ceva", nu este o stare, ci este un sentiment al unei relații de iubire. Cine caută performanțele duhovnicești doar de dragul acestora e ca și cum ar căuta iubirea fără să-și găsească partenerul. De ce nu avem performanțe duhovnicești? Pentru că nu-i iubim pe oameni.

(www.ortodoxia.md)

Doamne ce ființă este femeia!

Când spui mamă, spui un univers! Când spui femeie, spui viață! Când spui soție, spui speranță! Ea, femeia, mama, soția, gospodina, umple totul: casa, lucrarea, bucuria, fericirea, văzduhul, cerul! Doamne, ce ființă este femeia!

Acum, la începutul bătrâneții mele, îmi pot desluși ceea ce m-a fascinat din primăvara copilăriei! Cele două ființe unice pe pământ și în Cer: Maica Domnului și mama care m-a născut! Cele mai apropiate ființe fără de care n-aș fi fost și n-aș fi primit ocrotirea sub sfântul Omofor. De câte ori stăteam la masă și mai întârziem în glume și în zbenguieți, mama mi-o reteza scurt: Mâncați mai repede că Maica Domnului stă în genunchi! Își poate imagina oricine ce efect extraordinar au avut spusele mamei, pe un ton extrem de serios, care-mi face fiori și acum, când scriu aceste rânduri. N-am mai auzit niciodată pe nimeni spunând. Cum adică, să stea Maica Domnului în genunchi atât timp cât noi mâncăm? De unde a auzit mama acest lucru? N-am întrebat-o și nici n-am aflat până acum. S-ar putea să se mai spună aceste cuvinte în spațiul nostru binecuvântat de Dumnezeu! De atunci făceam parte din cele două case: a Maicii Domnului și a vrednicei mele mame și ori de câte ori vorbesc și-mi aduc aminte de mama, gândul îmi zboară la toate femeile de la începutul lumii până azi!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

Ce minune a mai creat Dumnezeu! Femeia strașnică! A pus Dumnezeu atâta plinătate și atâta forță în sinea ei, deși pare și chiar este atât de sensibilă și chiar, se poate spune, extrem de fragilă. Auzeam uneori spunându-se de către unii bărbați că femeia nu trebuie atinsă nici cu un fulg, așa trebuie să ne purtăm de delicat și frumos. Când eram student la Sibiu, profesorul meu Grigore Marcu, o celebritate în Studiul Noului Testament, când a intrat într-un magazin l-am auzit cât de frumos a salutat pe doamnele de acolo și cât de suav le-a sărutat mâinile, spre surpriza mea - o mărturisesc - totală! Nu m-am așteptat să-l văd pe profesorul și preotul să facă un gest pe care nu-l mai văzusem. Deși era cam potrivit de statură, l-am văzut cum creștea spre înalțuri, mai ales că, tânăr fiind, l-am privit atent să văd dacă nu cumva glumește. Era de maximă seriozitate! A crescut în ochii mei profesorul exigent, dar au crescut și acele doamne care au primit cu drag, dar și cu o obișnuită stare. Femeia este conștientă că este valoroasă chiar dacă nu are timp s-o arate prea des. Este prea ocupată cu lucrurile serioase și nu glumește asupra rosturilor sale sădite de Dumnezeu: de mamă, de gospodină, de vatră caldă în virtuți și vrieri creștine, de vredniciei de fiecare zi care nu se văd și de care, uneori, te cuprind, fără să vrei, unele amărăciuni, dacă nu sunt recunoscute de cei din jur. Mama, soția, gospodina, întreita lucrare, și osteneala fără margini, de nimeni știută, mereu împrăștiată și de la capăt, din nou luată! De unde atâta forță? Ai putea spune că este de domeniul supranaturalului! Mă uitam la mama și o vedeam cu câtă forță lucrează o zi întreagă și noaptea până a doua zi. N-am mai văzut o așa ființă, și de dragul ei o ajutam din răspuțeri. Pentru mine, mama, soția, gospodina, este întreita minune printre noi, oamenii.

Și, Doamne, de câte ori n-am umbrit într-o întristare această întreită minune! Ori de câte ori am supărat pe mama mea cea scumpă, am avut cumplite dureri în suflet și acum simt ca și atunci, ba, mai mult, cu cât trece timpul, durerea crește și mai mult. Nu că aș fi supărat-o peste măsură, dar mai ales că nu i-am mulțumit niciodată că m-a născut, că m-a crescut, m-a învățat, m-a dus la biserică, m-a vegheat să nu mă frig pe sobă sau să cad în fântână. Când mama a venit la Curtea de Argeș și a intrat pe ușa palatului, unde, în anul 1936, tata a stat de gardă când era în armată, mi-a povestit cum m-a pierdut într-o zi din ochi. Aveam 2 ani! Strigând după mine disperată, a întâlnit-o pe moșica lui Cojoc, vecina noastră de casă, și întrebând-o dacă m-a văzut cumva, i-a spus: Tu, Ileană, Costică mergea pe cărare spre fântână, fugi să nu pățească ceva. M-a găsit cu burta pe buduroiul fântânii, uitându-mă în apă, cum fac și acum! M-a luat de cămășuță de pe spate în sus ca să nu mă sperii! Vai, mi-a spus mama, parcă s-a întâmplat ieri. Am niște emoții grozave! Când mi-a povestit, m-a cuprins un strașnic plâns pe dinăuntru! Câtă grijă la o mamă și că nu uită

nimic! Nici un amănunt! Când spui mamă, spui un univers! Când spui femeie, spui viață! Când spui soție, spui speranță! Ea, femeia, mama, soția, gospodina, umple totul: casa, lucrarea, bucuria, fericirea, văzduhul, cerul! Doamne, ce ființă este femeia! Dacă ar ști ea însăși cât este de valoroasă! Dar s-o lăsăm așa, mai bine să nu știe pentru că în final ea este o taină a lui Dumnezeu printre noi, oamenii. Să nu fim barbari cu femeia pentru că este viață și cu ea ține Dumnezeu! Să nu uităm!

Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului

Duminica Sfântului Ioan Scărarul

Evangelhia care se citește în duminica a patra din post este plină de înțelesuri duhovnicești și de folos sufletesc. În ea ni se vorbește despre un îndrăcit, lunatic, care a fost vindecat de Mântuitorul Iisus Hristos. Nici ucenicii, nici tatăl fiului lunatic nu au credea suficient de puternică, ci o credință incompletă. De aceea, Mântuitorul zice: „O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda?” (Marcu 9, 19). Faptul că ucenicii Lui nu au putut alunga demonul din copilul posedat, de asemenea Îl nemulțumește pe Mântuitorul. Dar, după ce spune: „O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda?”, îndată Mântuitorul zice: „Aduceți-l la Mine” (pe cel bolnav).

Mântuitorul Iisus Hristos nu Se bucura când credința noastră este îndoielnică, când este puțină sau când slăbește. Când tatăl copilului zice către Iisus: „De poți face ceva, ajută-ne, fie-Ți milă de noi”, Mântuitorul îi răspunde: „De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede”. Când muștrarea lui Iisus este percepută de tatăl fiului bolnav ca un reproș pentru credința sa slabă, acesta se pune în starea de căință, de părere de rău și de smerenie, iar apoi răspunde cu lacrimi: „Cred Doamne! Ajută necredinței mele”. În aceste cuvinte, „Cred Doamne! Ajută necredinței mele”, se vede deodată dorința și efortul tatălui sărman de a crede mai puternic, dar și smerita recunoaștere a puținiei lui credințe pe care el nu o mai numește „puțină credință”, ci „necredința mea”.

Vedem cum Hristos Domnul întărește credința tatălui și apoi îi vindecă fiul suferind. Deci, Iisus vindecă mai întâi pe tatăl copilului de îndoială și pe copil de boală, iar apoi, pe ucenici îi vindecă de nepricepere și de neosteneală, învățându-i că demonii nu pot fi alungați decât cu post și rugăciune. Prin aceasta, Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că, de fapt, credința se întărește prin post și rugăciune. Prin post și rugăciune, credința nu mai rămâne doar o convingere intelectuală sau o speranță vagă, ci devine o stare existențială, o legătură vie a noastră cu Dumnezeu. Exemplul ne arată că neamul de

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

demoni care nu iese din om decât cu post și cu rugăciune este unul foarte viclean și rău, atât de viclean și de chinuitor de oameni încât ucenicii înșiși ai Mântuitorului Hristos nu l-au putut alunga din copilul lunatic care cădea uneori în foc, alteori în apă, și care făcea spume la gură sau cădea la pământ aproape mort. De ce numai prin post și rugăciune se poate săvârși alungarea demonilor? De ce nu ies demonii la simpla poruncă a ucenicilor? Pentru că ei nu se tem de cuvinte, ci se tem doar de smerenie și de prezența lui Dumnezeu în om. Când postim și ne rugăm, ne punem în starea de smerenie, nu mai contăm pe ajutorul nostru, nu dăm prioritate hranei materiale în viața noastră, ci hranei duhovnicești. Postul, ca prioritate dată hranei duhovnicești față de hrana trupească, ne pune în starea de dependență totală de Dumnezeu și în starea de smerenie. În general, oamenii care postesc se simt adesea mai slăbiți și mult mai flămânzi și mai însetați după prezența și iubirea lui Dumnezeu, decât dacă sunt îmbuibați cu hrana trupească. Starea aceasta de foame și sete după Dumnezeu, stimulată de post și rugăciune, este starea prin care ne umplem de prezența sau harul lui Dumnezeu cel Atotputernic. Când harul divin este prezent în noi, demonii se tem nu de om, ci de Duhul Sfânt prezent în omul care se roagă și postește. Prin dobândirea Duhului Sfânt, omul devine puternic duhovnicește, iar atunci duhurile necurate se înfricoșează și pleacă la porunca oamenilor duhovnicești, a celor ce se roagă fierbinte și postesc mult. Iată cum cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos, „Acest neam de demoni nu iese decât numai cu post și cu rugăciune”, ne îndeamnă să aprofundăm mai mult înțelesul și folosul postului și al rugăciunii, în această perioadă de urcuș duhovnicesc spre Înviere. Să ne curățăm, așadar, de păcate, să ne întărim în credință și să ne umplem de harul Sfântului Duh prin post și pocăință, prin spovedanie și împărtășire euharistică, prin rugăciune fierbinte și prin fapte bune. Să învățăm de la acest tată sărman și necăjit să ne rugăm și să spunem și noi cu lacrimi de pocăință: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Astfel, vom vedea cum se vindecă sufletul nostru de patimi drăcești și închipuiri deșarte, de gânduri și vorbe urâte, de credința slabă și de fapte rele. La toate acestea ne îndeamnă și Sfântul Ioan Scărarul, mare trăitor și dascăl al pocăinței, al postului și al virtuților. Duminica a patra din Postul Mare este numită și Duminica Sfântului Ioan Scărarul pentru că, în această duminică, se face o pomenire deosebită a Sfântului Ioan Scărarul, deși el este prăznuit, de obicei, pe 30 martie. Deci, pomenirea Sfântului Ioan Scărarul nu se face pentru că ar fi ziua trecerii lui la viața veșnică, ci el este pomenit în duminica a patra din Post ca dascăl al pocăinței. El se numește „Scărarul” pentru că a scris o carte deosebită pe care a intitulat-o "Scara virtuților" sau "Scara paradisiului", prin care ne arată cum, prin lepădarea de patimi și prin dobândirea virtuților, oamenii urcă duhovnicește, în sufletul lor, spre învierea sufletului

și spre întâlnirea cu Hristos cel răstignit și înviat, adică prin comuniunea cu Dumnezeu ei dobândesc Raiul sau Paradisul.

Sfântul Ioan Scărarul a trăit în ultima parte a secolului al VI-lea și prima parte a secolului al VII-lea, a murit în anul 649 și a fost prețuit totdeauna de Biserică în calitatea sa de înțelept duhovnic, vindecător de suflete, dascăl al pocăinței. Cartea sa, numita "Scara", a fost multă vreme un manual de formare duhovnicească a călugărilor, fiind citită secole de-a rândul cu multă atenție și cu multă dragoste în toate mănăstirile. Ceea ce reținem în mod deosebit din această lucrare este faptul că adevărata pocăință este izvor de bucurie. El vorbește despre lacrimile pocăinței cele de bucurie aducătoare. Bucuria pe care lacrimile pocăinței o aduc este bucuria Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu o dăruiește celor ce își plâng păcatele și primesc iertare. Această este bucuria iertării, bucuria ridicării, bucuria înnoirii, bucuria sfințirii sufletului omului păcătos, bucuria învierii lui din moartea păcatelor și a patimilor."Scara" a fost și încă mai este, în multe mănăstiri, călăuză duhovnicească în lupta împotriva patimilor și în dobândirea virtuților. În lucrarea sa "Scara", se vede că Sfântul Ioan a scris cum a trăit și a trăit cum a scris. De aceea, în duminica a patra din Postul Sfințelor Pasti, el este pomenit ca „scara” sau întăritor al celor ce se nevoiesc și urcă sau sporesc duhovnicește, atât prin pilda vieții, prin scrisul sau, cât și prin rugăciunile pentru cei ce se luptă duhovnicește, așa după cum ne arată cartea Triodului: „Întărind ca niște trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, și păzești pe oameni de vătămarea lor, o Ioane, scara virtuților; și acum te rogi, să se mântuiască robii tăi”. Fiind iconă a înfrânării și a ascezei, Sfântul Ioan Scărarul este numit în Triod „rai al virtuților”, „legiuitorul ascezei (nevoinei)” și „făptuitorul” prin excelență. Cu alte cuvinte, Sfântul Ioan Scărarul este o făclie și o bună călăuză duhovnicească postitorilor în urcușul lor spre Înviere, spre Lumina Sfințelor Pasti.

+ DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romane

Conferință duhovnicească la Mănăstirea

Bunavestire II

Dar cine se mai spovedește: ”Părinte am omorât acest gând pe care Dumnezeu l-a pus în mine pentru că ne ferim.” Vedeți, alt lucru pe care noi nu îl

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

spovedim sau Mântuitorul ne zice : ”Nu judecați ca să nu fiți judecați!” este cea mai scurtă cale către mântuire.

Chiar acum două zile (cei care citiți viețile sfinților) a fost pomenirea monahului care nu a osândit pe nimeni.

Era un frate în mănăstire ajuns deja bătrân, petrecea în lenevire, nu prea mergea la biserică, era cam lacom și ajungând la clipa morții starețul și frații l-a văzut că era foarte bucuros, foarte vesel.

Starețul ca om duhovnicesc și-a dat seama că ceva se întâmplă cu fratele acesta, că liniștea aceasta nu poate să îi vină decât unui om care are conștiința curată, căci numai omul care are conștiința curată poate să aibă o asemenea liniște înaintea morții.

Și l-a întrebat:

- Frate de unde ai liniștea aceasta? Că te-am văzut toți când atunci când erai tânăr numai în neglijare de tine ai petrecut viața ta.

Și el a zis:

- Părinte eu, când am venit la mănăstire, când eram tânăr, am auzit citindu-se cuvântul acela pe care l-a zis Domnul în evanghelie: “nu judecați și nu veți fi judecați” și de atunci mi-am pus în mintea mea să păzesc cuvântul acesta până la moarte și acum am îndrăzneală. Pentru că, chiar dacă mă vor duce îngerii la judecata lui Dumnezeu voi spune.

“Doamne am făcut într-adevăr, am petrecut în lenevie, nu m-am rugat curat, nu am fost smerit, dar am păzit cuvântul acesta al Tău”.

Și zice cuvântul din viața lui acolo că atunci când au auzit dracii cuvântul acesta și-au lăsat toate amenințările și reproșurile care într-adevăr le făcuse și au plecat rușinați. Pentru că Mântuitorul nu se dezice.

De aceea este foarte important să înțelegem, că toate cuvintele fraților care s-au spus de Mântuitorul Iisus Hristos în Evanghelie sunt adevărate și sunt valabile pentru fiecare dintre noi până astăzi și până la sfârșitul veacului. Mântuitorul a zis:”o iotă din Lege nu va trece până la sfârșitul veacului până nu se vor face toate”. Și mai degrabă va trece cerul și pământul,și într-adevăr vor trece , dar o iotă sau o cirtă din Evanghelie și din Vechiul Testament nu vor trece. O iotă sau o cirtă înseamnă un punct care se pune pe i, sau pe j,sau sub ș sau sub ț. Înțelegeți, aici este marea noastră problemă, noi nu mai suntem credincioși față de cuvântul Lui Dumnezeu și nici măcar nu îl citim.

Sfântul Serafim de Sarov, un mare sfânt al Rusiei și al Ortodoxiei întregi, zicea că “mintea creștinului ar trebui să știe așa de bine Noul Testament pe dinafară încât mintea creștinului să înoate”; cum înotăm noi în mare, așa să înoate mintea noastră în marea Sfintei Scripturi. Și atunci când bat vânturile te agăți de câte un lemn, cum fac cei care pătesc un naufragiu, se agăță de câte o scândură până când îi vor aduce valurile la mal. Așa și noi, ne agățăm de un băț, o scândura ceva în vreme de furtună;dar dacă noi nu avem aceste ajutoare pentru că nu citim Sfânta Scriptură?

Cei care citiți psalmii, se spune la un moment dat „de n-ar fi fost legea Ta cugetarea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu”; înseamnă dacă noi am avea Sfânta Scriptură totdeauna în mintea și în inima noastră asta ne-ar ajuta să trecem peste necazuri.

Ce zice Sfântul Apostol Iacov în Noul Testament în epistola lui: “toate cele ce s-au scris mai înainte în Lege, s-au scris spre învățătura noastră ca prin răbdarea și mângâierea care vin din Scripturi să avem nădejde”. Mângâiere și răbdare,vedem că nu suntem singurii care trecem prin aceste ispite. Dar față de Sfinții Părinți și față de Sfinții Bisericii Ortodoxe înfruntăm aceste probleme prin care și ei au trecut, dar nu în felul lor. Dacă ați citit în Vechiul Testament și în Noul Testament să vedeți acolo cum petreceau primii creștini, să vedeți cam care era mentalitatea creștinilor. În fiecare zi erau la Biserică, se împărtășeau, stăruiau în învățătura apostolilor și toate le aveau de obște. Cine avea mai mult, aducea la Biserică și se împărțea celorlalți după nevoile fiecăruia. Dar era foarte important că stăruiau în rugăciuni și în învățătura apostolilor. Adică stăruiau în a se ruga, și în a citi epistolele Sfinților Apostoli. Păi noi mai stăruim oare lucrul acesta? A stăruii înseamnă, cu timp și fără timp; cum stăruie de exemplu cei care acum și-au pierdut locul de muncă. Nu se duc doar o dată în piață și întreabă o persoană : „Știi ceva de un loc de muncă?” și acesta îi spune : „Nu”, și nu mai întrebi șase luni de zile. Întrebi cel puțin zece, douăzeci de persoane, asta înseamnă să stăruii. Așa și noi, în rugăciune și în citirea Sfintei Scripturi, cât stăruim? Câte ore petrecem în fiecare zi? Noi ne-am împietrit atât de mult la minte și la inimă încât atunci când începem să ne rugăm sau să citim din Sfânta Scriptură sau din Viețile Sfinților, avem impresia că nu înțelegem nimic, nu simțim nimic, la inima noastră nu coboară nimic,nu ne încântă, nu ne mișcă, nu ne străpunge, nimic. Asta se întâmplă pentru că ne-am împietrit, am devenit insensibili. Ca să se zdrobească această piatră, după mintea noastră, după inima noastră, trebuie să fie lucrarea picăturii de ploaie. Ce este mai ușor decât o picătură de apă și ce este mai tare decât piatra? Dar dacă pică în același loc timp îndelungat, face gaură...-va urma-

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI "CITITORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU PAROHIE"

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Plecând de la cuvintele Mântuitorului: "... flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.." Mt. 25, 41-43, anunțăm că sunt disponibile în parohia noastră sectoarele filantropice (Sectorul spitale, Sectorul închisori, Sectorul pentru pribegi) și invităm pe toți cei cu dragoste frățească să facă voluntariat.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII CEI
CONDAMNAȚII LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRUL**

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°14 14 .04.2013 - La Duminica Sfântului Ioan Scărarul**

N° 14 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit